"ఈ మధ్య మనం కలుసుకోవటం లేదు." ఈ ఊరికి నన్ను చూడ్డానికి వచ్చిన నా స్నేహితుడు రామ్మూర్తి అన్నాడు.

"అదేమిటి? మనం తరచు ఉత్తరాలు రాసుకుంటూనే ఉన్నాంగా? మరీ దూరంగా ఉన్నప్పుడు ఎలా కలుస్తాం" అన్నా న్నేను— వాడి మాటలకి ఆశ్చర్యపోతూ.

"కల్సుకోటం అంటే అది కాదురా! కాయితాల మీద! అంటే పత్రికల్లో!"

"ఓహో, అదా?" నవ్వేశాను.

"ఈ మధ్య నువ్వేమీ రాయుటేదా? లేక వాళ్ళకి నచ్చుటం లేదా?"

"ఒక విధంగా చెప్పాలంటే ఇదివర్లా రాయలేక పోతున్నాను. రాసిన ఒకటి, రెండు పత్రికలవాళ్ళు నచ్చటం లేదంటున్నారు. మొత్తం మీద నా కలం నుంచి మంచి కథ రావటంలేదు."

"మంచి కథంటే!? "

"నీవూ ఓ రచయితవేగా? ఆమాత్రం నీకు తెలియదా? పాఠకుణ్ణి స్పందింప జేసేదే మంచి కథ! చదివిన తర్వాత కాస్త అయినా బాధో, విట్ఠూర్పో వెలువడేటట్టు చేసేదే మంచి కథ! చదివిన తర్వాత పాటకుణ్ణి ఆలోచింప జేసేదే మంచి కథ. పాటకుణ్ణి స్పందింప జేసేంత మంచికథ రాయాలంటే రచయిత గుండెక్కూడా - స్పందన కావాలిగదా? బలమైన ప్రేరణ లేనిదే మంచి కథ ఎలా వస్తుంది?"

"అయితే ఈ మధ్య నిన్ను స్పందింపజేసే సంఘటనలుగాని, పరిస్థితులుగాని తగల లేదంటావు?"

తలూపి రామ్మూర్తి చెవిలో మెల్లగా అన్నాను! "బీచ్‌కి పోదాం, పద! అక్కడ నీకు ఒక విషయం చెప్పాలి."

"కథ గురించేనా?" రామ్మూర్తి నవ్వుతూ కనుబొమలు ఎగరేశాడు.

"ఎగ్జాక్ట్లీ.! కథలాంటిదే. రాయాలే గాని,తప్పకుండా మంచికథ అవుతుంది."

బీచ్‌కి వెళ్ళాం.

జనం అంతగా లేనిచోట చతికిలబడ్డాం. చెప్పడం ప్రారంభించాను.

"మా ఆఫీసులో సుగుణ అనే టైపిస్టు ఉంది. సుమారు పాతికేళ్ళుంటాయి. బాగా పచ్చటి రంగుతో పల్చగా, ఆకర్షణీయంగా ఉంటుంది."

"ఇది సుగుణ పాత్రకి వర్ణన అనుకుంటాను?" రామ్మూర్తి.

పైది వర్ణన. ఇక మనస్తత్వం సుగుణ మంచి అమ్మాయి. ఆఫీసుకి వచ్చిన దగ్గర్నుంచి వెళ్ళేవరకు ఎంత పనయినా ఆగకుండా, విసుగూ విరామం లేకుండా చేసుకుపోతుంది. మేము మధ్యలో కాస్త మాటలు కలపబోతే ముక్తసరిగా జవాబిచ్చి ఊరుకుంటుంది. మగాళ్ళను పురుగుల్ని చూసినట్టు చూస్తుంది. ఇక అలాంటి రిజర్వుడు మనిషి జోలికి ఎవరు పోతారు? అయితే ఇక్కడి కీ పాత్ర ఇలా ఉండిపోతే నే నీ విషయాన్ని నీకు చెప్పేఉండే వాణ్ణి కాను. మొన్న సుగుణ ఆఫీసు విడిచాక నన్ను పిలిచింది. కాస్త ఆశ్చర్యపోయాను.

'మీతో కొంచెం మాట్లాడాలి!' అంది.

ఇంకొంచెం తెల్లబోయాను.

"ఏమం దావిడ?" కుతూహలంగా అడిగాడు రామ్మూర్తి.

సుగుణ మా ఆఫీసులోకి వచ్చాక నాతో మాట్లాడటం అదే తొలిసారి. ఆమెను అంత దగ్గరగా చూడ్డం కూడా

సుస్మితా రమణమూర్తి

మొదటిసారే! అందుకనే ఆమె దగ్గర కొత్తగా, బిడియంగా ఫీలయ్యాను. ఆమె ఆవేళనాతోమాట్లాడటమేకాదు,నవ్వింది. ఆ నవ్వు మన్మథుడి బాణంలా సూటిగా నాగుండెల్లోకి దూరబడింది.

'మీతో ఇలా మాట్లాడ్డం నాకు ప్రథమం! మీరు రచయితలని నాకు ఈ మధ్య తెల్సింది' అం దామె.

నేను ఆమె మాటల్ని వింటూ చూస్తుండి పోయాను. మళ్ళీ ఆమె చెప్పడం ప్రారంభించింది.

'నేను రిజర్వుడుగా ఉండినా,మీ గురించి ఎలా తెలుసుకున్నానో మీకు తెలుసా? నా స్నేహితురాలు సుచిత్ర ఒకసారి సినిమా హాల్లో మిమ్మల్ని నాకు చూపించింది. ఆయన ఒ కథా రచయిత-తెలుసా? అంది. నేను చూసి ఆశ్చ

ర్యంగా, 'అరె! ఆయన, నేను ఒకే ఆఫీసులో పని చేస్తున్నామే!' అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

'పరిచయం చేసుకోకుండా ఇన్నాళ్ళూ ఎలా ఉన్నామే?' అంది తను.

"ఆ విధంగా మీరు రసయితలని తెలిసింది' అంటూ మళ్ళీ నవ్వింది ఆమె—చాలా అందంగా, మనోహరంగా, [illegible]

మేము రోడ్డు ప్రక్కన ఒక చెట్టు నీడలో నిలబడ్డాం. చల్లగా, సుఖంగా ఉంది. సాయంత్రం ఇలా అమ్మాయి చెంతన కబుర్లు చెప్పుకోటం ఎంత అపురూపమైన అనుభూతి!! అనుకున్నాను.

ఆమె పేరు సుగుణ కాకుండా స్పందన అయితే బాగుండేది అనిపించింది.

'విషయం ఏమిటో మీకింత వరకూ చెప్పనేలేదు కదూ?.... నే చెప్పబోయే కథ కేవలం నాకు సంబంధించింది. అంటే, మన ఆఫీసులో నాతో కలిసి పని చేసే ఎవరికీ సంబంధించని కథ.' సుగుణ అలా అనగానే నా ఉత్సాహంలో నీళ్ళు చల్లినట్లయింది.

ఆమె చెప్పసాగింది.

మా ఇంటి కెదురుగా ఉన్న ఇంట్లో మనోహరు ఏన్నాళ్ళుగా నుంచి ఒకతను అద్దెకుంటున్నాడు. ఎప్పుడూ ఇంట్లోనే ఉంటాడు. ఉద్యోగం చేస్తున్నట్లు లేదు. మా ఇంటి కిటికీలోంచి ఆ గదంతా నా కళ్ళకనిపిస్తుంది. తనెప్పుడూ ఏవో బొమ్మలు గీస్తుంటాడు. చిత్రకారుడని తెలిసింది. నాకు చిత్రకారులన్నా, రసయితలన్నా మొదటి నుంచీ అభిమానం! అతణ్ణి రోజుకి కనీసం రెండు సార్లైనా చూడ్డం నా దిన చర్యలో ఒక ముఖ్య భాగమైంది.

ఒకరోజు నేను ఆఫీసునుంచి వస్తూంటే నా వెనక పాదధ్వని వినిపించింది. చూస్తే, అతను నవ్వుతూ కన్పించాడు. [illegible] ఉన్నాడు. [illegible]

[illegible] పలకరించాను. [illegible]

'[illegible] మీతో [illegible] మాట్లాడతాను' అన్నాడు తను. తలూపాను అంగీకారంగా

'నా పేరు సుషమ!'

తనపేరు విన్న తరవాత నవ్వకుండా ఉండలేక పోయాను. అతను చిన్నబుచ్చుకున్నాడు — నా నవ్వుకి.

'సారీ! సుషమ — నా సూడోనేమ్. నా అసలు పేరుకంటే నా సూడోనేమ్ అందరికీ బాగా తెలుసు. అందుకనే నా అసలు పేరు ఎవరికీ చెప్పను' అని ఆగి, 'మిమ్మల్ని నేను రోజూ మా కిటికీలోంచి చూస్తుంటాను. ఇలా అంటున్నందుకు మీకు కోపం రావటం లేదుకదా?' అడిగాడతను.

అలా అడిగినందుకు అతని మీద నాకు కోపం రాలేదు.

'ఏమండీ! ఇలా మీతో చనువు తీసుకుని మాట్లాడుతున్నందుకు మీకేమైనా ఇబ్బందిగా ఉందా?' మళ్ళీ అడిగాడతను.

'అబ్బే! అలాంటి దేమీ లేదండీ!' అన్నాను.

నా మాటలకి తన ముఖం సంతోషంతో విప్పారింది.

"మీకు అభ్యంతరం లేకుంటే మా ఇంటికి రండి. అక్కడ మాట్లాడుకోవచ్చు. మా ఇంటికి వచ్చినట్లూ ఉంటుంది. నే గీసిన చిత్రాలు చూసినట్లూ ఉంటుంది." రిక్వెస్ట్ చేశాడ తను.

క్షణం సంకోచించాను.

ఎదురింట్లేగా? ఏమంత దూరం?—అని అతనింటికి వెళ్ళాను. ఎప్పుడూ నిరాశా, నిస్పృహాల్లో కొట్టుకు పోతున్నట్లు కన్పించే అతని ముఖంలో ప్రపంచంలో ఇంతవరకూ ఎవరూ సాధించని అసాధారణ వస్తువుని సాధించినంత తృప్తి ఆనందం కన్పించాయి.

అతని గది చాలా నీట్‌గా ఉంది. గది మధ్యలో స్టాండు — దానికి బిగించబడిన కాన్వాస్ — ఇంకా పూర్తి కాని ఒక స్త్రీ మూర్తి చిత్రం—ప్రక్కనే ఉన్న బల్లపై బొమ్మలు గీయడానికి ఉపయోగించే పరికరాలు కన్పించాయి.

'ఇదేనండీ!— నా గది,' నవ్వుతూ చెప్పాడు తను.

కూల్‌డ్రింక్స్ తెప్పించి, నా కోటి ఆఫర్ చేశాడు. తీసుకున్నాను. ఇద్దరం ఎదురెదురుగా కుర్చీలలో కూర్చున్నాం. తను నా వేపు తదేకంగా చూస్తూ డ్రింక్ సిప్ చేయసాగాడు.

తనెందుకు నన్ను పిలిచాడు? — అన్న నా ప్రశ్నకి సమాధానం కోసం ఎదురు చూడసాగాను. సమాధానం మాత్రం శూన్యం.

అప్రయత్నంగా నా దృష్టి గోడలకి తగిలించి ఉన్న చిత్రాల వైపు పోయింది. ఎటూ చూసినా నా చిత్రాలే!

వివిధ భంగిమల్లో నా రూపం అద్దంలో ప్రతిబింబంలా ఆ చిత్రాల్లో కన్పించడంతో క్షణకాలం స్తంభించి పోయాను.

నన్ను అతను ఆహ్వానించడంలోని ఆంతర్యం చూచాయగా అర్థమైంది.

తను నన్నింతగా ఆరాధిస్తున్నాడా? —అంటూ ఆశ్చర్యపోయాను. నేను చిత్రాలవేపు చూస్తున్నంత సేపూ తను నన్నే తదేకంగా చూడ్డం గమనించాను.

నిశ్శబ్దాన్ని భరించలేక అడిగాను. "ఏమండీ! మీ రింతవరకూ నన్నెందుకు పిలిచారో చెప్పనేలేదు."

ఏదో చెప్పాలనే ఆత్రతయం తన ప్రతి కదలికలోనూ కన్పించింది కాని తను చెప్పాల్సింది చెప్పలేక బిక్కముఖ పడసాగాడు తను. నా ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పకుండా, 'నే గీసిన చిత్రాలు ఎలా ఉన్నాయండీ?', అడిగాడు తను.

'మీ చిత్రాలకేమండీ? చాలా బాగున్నాయి! మీ లాంటి చేయి తిరిగిన చిత్రకారుణ్ణి కలుసుకున్నందుకు నాకు చాలా ఆనందంగా ఉందండీ.! అన్నాను'

మళ్ళీ నిశ్శబ్దం!

అసలు విషయాన్ని మళ్ళీ నేనే కదపాల్సి వచ్చింది.

ఈసారి అతన్నుండి సమాధానం వచ్చింది.

'మీరు నా చిత్రాల్ని చూశారు కదా? ఈపాటికి నా భావం మీకు అర్థమయ్యే ఉంటుం దనుకుంటాను. మీకు అభ్యంతరం లేకుంటే ఆ చిత్రాన్ని చూడండి' అంటూ గదిలో ఒక మూలనున్న చిత్రం చూపించాడు. తను. అంతవరకూ నా దృష్టి ఆ చిత్రం వేపు పోలేదు.

అటువేపు చూశాను.

ఆశ్చర్యంతో భృకుటి ముడిపడింది.

తన ఆంతర్యం ఆ చిత్రంలో వివరపర్చాడు తను.

ఆ చిత్రం వివరణ ఇది: కళ్యాణ మంటపంలో పెద్దల సమక్షంలో పెళ్ళి పీటలమీద నూతన వస్త్రాలతో వధూవరులుగా తను, అతను. వెంటనే నా అభిప్రాయాన్ని తనకి తెలియ చేయలేక పోయాను. అతర్వాత సమాధానం

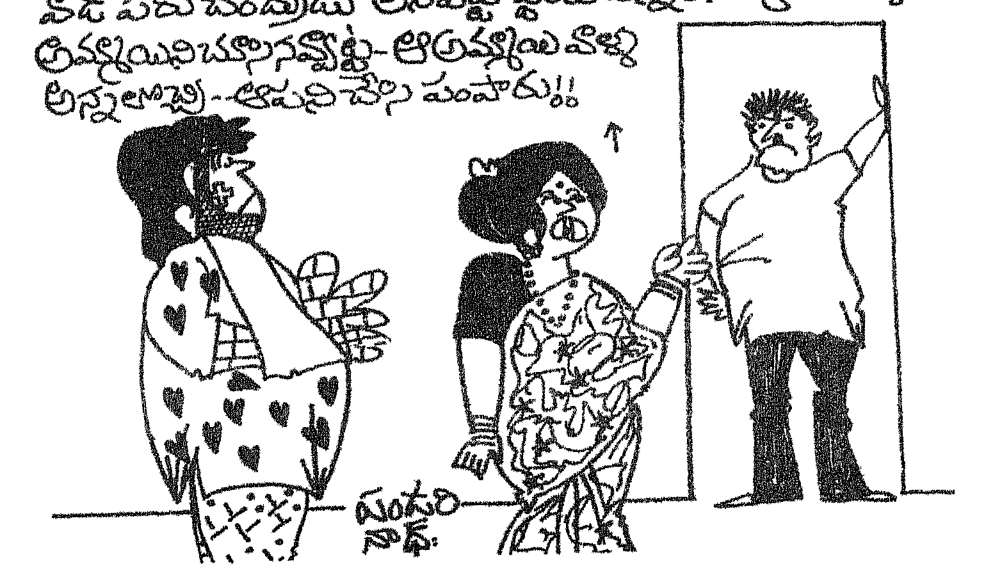

చెప్పకుండానే అక్కణ్ణుంచి వచ్చేశాను. ఆతర్వాత నన్ను నేను తెలుసుకున్నాను.

తన అభిప్రాయానికి సమ్మతించాను. సినిమాలు, షికార్లు పిక్‌నిక్‌లతో ఆరు నెలలు హాయిగా గడచిపోయాయి.

ఒకరోజు భయంకరమైన నిజం అతని గురించి తెలిసింది—తను దాంపత్య జీవితానికి అనర్హుడని! వెంటనే నమ్మలేక పోయాను.

కాని అది నిజమేనన్న విషయం అతన్నే నిలదీసి అడగ్గా తెలిసింది.

నిలకడగా ఉన్న తటాకంలో రాయి వేసిన మాదిరైంది నా మనఃస్థితి! కొంతసేపటికి అల్లకల్లోలమైన తటాకమైనా నిలకడ చెందుతుందిగాని, నా పరిస్థితిలో ఏమాత్రం ఎంత ప్రయత్నించినా మార్పు రాలేదు. ఇక రాదు కూడా. దాంతో తన ముఖాన్ని చూడ్డం మానేశాను తన మీద అసహ్యాన్ని పెంచుకుంటున్నాను. అయినప్పటికీ తన జ్ఞాపకాలు నన్నింకా చిత్రవధ చేస్తున్నాయి. నా మనస్సింకా తనకోసమే పరితపిస్తూంది, నా ఆలోచన లింకా తన వేపే పరిభ్రమిస్తున్నాయి.

అలా అని తనని వివాహం చేసుకోనూ లేదు.

నాప్రక్క తనుకాని మరో వ్యక్తిని ఊహించనూలేను.

ఇదండీ నా పరిస్థితి! ఈ పరిస్థితిలో నేనేం చేయాలో చెప్పండి! — అం దామె.

ఇదిరా మూర్తీ, అసలు జరిగిన కథ, ఆమెనోటి ద్వారా విన్న కథ! పాపం, ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో ఆ సుగుణ ఏం జేయాలి? మరొకర్ని చేసుకోడానికి ఆమె సిద్ధపడే పరిస్థితిలో లేదు. అలా అని పెళ్ళి చేసుకోకుండా జీవితాన్ని గడపమని సలహా ఇవ్వనూలేను. ఆమె కెలాంటి సలహా ఇవ్వాలో తెలియటం లేదు, రామ్మూర్తీ! మూడు రోజుల తరవాత నా అభిప్రాయాన్ని తెలియ జేస్తానన్నాను ఆమెతో.

"నాకు తెలిసిన కథయినా చాలా ఇంట్రస్టింగ్‌గా చెప్పావురా. అందుకే మధ్యలో నిన్ను డిస్టర్బ్ చేయలేదు. ఇక్కడ నీకో విషయం చెప్పాలిరా! ఆ విషయం నీవు తెలుసుకోవడం కూడా చాలా మంచిది.'' రామ్మూర్తి.

"ఏమిట్రా అది?'' ఆత్రంగా, కుతూహలంగా అడిగాను నేను.

"ఆ విషయం చెప్పేముందు నిన్ను ఒక విషయం అడుగుతాను. సూటిగా సమాధానం చెప్పాలి.''

"అలాగే.''

"ఆమె మీద నీకు అభిమానం వుంది కదూ? ఆమెను పెళ్ళి చేసుకుని పోదార్చాలని అనుకుంటున్నావు కదూ?''

"ఇంకా ఒక నిర్ణయానికి రాలేదుగాని, నీ ఊహ కొంతవరకూ నిజం!''

"ఆమెలో ఉన్న గొప్ప తనమే అదిరా! ఎటువంటి వాళ్ళనైనా ఇట్టే ఆకట్టుకునేలా మాట్లాడ గలగడం ఆమె కున్న ఒక ఆర్ట్! ఇక రూప లావణ్యాల గురించి చెప్ప నవసరం లేదు. నిజంగా ఆమె పరిస్థితి గురించి నాక్కూడా జాలేస్తోందిరా!''

"మన జాలి ఆమె సమస్యకి పరిష్కారం కాదుగాని, నే న్చెప్పింది నీకు తెలిసిన కథే నంటున్నావు!? ఇంతకీ ఆమె నీకెలా తెలుసు?''

"ఆమె నాకు బాగా తెలుసురా ఆమె కోసం మానసికంగా ఒక ఆర్నెల్లు నలిగి పోయినవాణ్ణికదా? ఆమెను నేనెలా మరచి పోగలను? ఈ ఫొటో ఒకసారి చూడు. నీకు తెలిసిన సుగుణ ఈమేనా?'' అంటూ తన పర్సులోంచి ఒక ఫొటో తీసి ఇచ్చాడు నాకు.

ఆఫొటోలో ఉన్నది నే నెరిగిన సుగుణే కావడంతో కొన్ని క్షణాలు ఆశ్చర్య పోయాను.

"అవున్రా—ఈమెను గురించే ఇంత వరకూ నే చెప్పింది. ఇంతకూ సుగుణ ఫొటో నీదగ్గరకెలా వచ్చింది?'' ఆశ్చర్యంగా అడిగాను.

ఆమె ఉద్యోగరీత్యా ఈ ఊళ్ళో ఉంటూందిగాని, ఆమె తలిదండ్రులు మా ఊళ్ళోనే ఉన్నారు. అప్పుడప్పుడు సెలవులమీద మా ఊరొచ్చేది, ఒకరోజు నేను మావూరి చెరువు గట్టు మీద కూర్చుని కథని ఫెయిర్ చేసుకుంటున్నాను.

'ఏమండీ, మీరు కథలు రాస్తారా?' అంటూ పలకరించిం దామె.

'ఆమె' అంటే ఎవరో తెలుసా? మనమెరిగిన ఆ సుగుణ!

అంతవరకూ మా మధ్య ఎప్పుడూ మాటలు లేకపోయినా, ముఖ పరిచయం మాత్రం ఉంది.

'అవునండీ!' అన్నాను నేను.

అలా మొదలైన మా పరిచయం వృద్ధి చెందింది.

ఒకరోజు నీదగ్గర రికార్డు వేసినట్టుగానే నాదగ్గిర కూడా వేసింది. తను పర్సిని ప్రేమించానని, పెళ్ళి కూడా చేసుకుందామను కున్నానని, చాలా ఆవేశంగా అతను 'మగాడుకాని మగాడు' అని తెలిసిందని, ఆ కారణంగా తన మనసు గాయ పడిందని, ఈ పరిస్థితుల్లో, తనేం చేయాలో సలహా ఇవ్వమని ఆమె ప్రాధేయ పడింది.

మాపు
చిత్రం—పి. [illegible]
([illegible])

నీలానే ఆమె గురించి చాలా బాధ పడ్డాను.

మావాళ్ళతో సంప్రదించిన మీదట పెళ్ళి చేసుకోవాలని గట్టిగా నిర్ణయం తీసుకున్నాను. నా నిర్ణయాన్ని ఆమెకు తెలిపాను. ఆమె నన్ను చూసి నవ్వింది. తెరలు తెరలుగా నవ్వింది. ఆమె ఎందుకలా నన్ను చూసి నవ్విందో మొదట్లో నాకు తెలిసింది కాదు. ఆ తరవాత ఆమె నవ్వుకి అర్థం తెలిసింది నాకు. ఆమెలో మగజాతి పట్ల అంతులేని ద్వేషం పేరుకు పోయింది. ఆమె బహుశా జీవితంలో ఇక పెళ్ళే చేసుకోదనుకుంటాను. ఒకవేళ చేసుకున్నా అతనితో కలిసి ఉండదు.

ఆయాసం తీర్చుకోడం కోసం రామ్మూర్తి కొన్ని నిముషాలు ఆగి మళ్ళీ చెప్పడం ప్రారంభించాడు.

"సుగుణ జీవితంలో బాగా దెబ్బతిన్న మనిషిరా!

అందుకే ఆమె ఒక్కొక్కప్పుడు సౌమ్యంగాను — మరొకప్పుడు అతి విచిత్రంగాను కన్పిస్తుంటుంది.

నమ్మలేక "నీవు చెబుతున్నదంతా నిజమేనా? లేక [illegible] కథ [illegible]'' అడిగా న్నేను.

"[illegible] నిజంరా! [illegible] చెబుతాను? [illegible] ఎందుకు [illegible] అభిమానం [illegible] దగ్గర [illegible]?'' రామ్మూర్తి [illegible] అన్నాడు.

"[illegible] నిజమేనని [illegible]. [illegible] ఆమెకు మగజాతి పట్ల ద్వేషం ఎందుకురా? [illegible] చేయం [illegible]?''

"అసలు [illegible] నీకు చెప్పనేలేదు కదూ? ఆమెకు పెళ్ళయింది. ఆమె అనుకున్నట్టుగానే తను ప్రేమించినవాణ్ణి చేసుకుంది. కాని అనుకున్నట్టుగా ఏమీ జరగలేదు. విధి అడ్డం తిరిగింది. మొదటిరోజు రాత్రే ఏ వధువూ ఎదుర్కోని సమస్య ఆమెకు ఎదురైంది. తను ఏరి కోరి చేసుకుంది మగాణ్ణి కాదని —మగాడు కాని మగాణ్ణి చేసుకుందని తెలుసుకుంది.

అంతేగాకుండా తను పెళ్ళి చేసుకోడంలోని అతని అంతర్యాన్ని కూడా అతన్నుంచే తెలుసుకుంది. అదేమిటో తెలుసా? తన గురించి — తన వంశం పరువు — ప్రతిష్ఠల గురించి పెళ్ళి చేసుకున్నాడట అతను! తప్పు చేసైనా మరొకరిద్వారా తన వంశాన్ని నిలబెట్టమని ఆమె కాళ్ళు పట్టుకున్నాడట — ఆ పురుష పుంగవుడు!!

ఆ సంఘటనతో ఆమె కలలు కరిగి పోయాయి. ఊహాసౌధాలు కూలిపోయాయి. ఉజ్జ్వలంగా ఊహించుకున్న రేపటిమీద ఆమెకు ఆశ చచ్చిపోయింది. మెంటల్‌గా డిప్రెస్ అయింది. మానసికంగా చితికిపోయింది.

అప్పట్నుంచి ఆమె మానసిక స్థితి అధ్వాన్నమైపోయింది. తన జీవితానికి సంబంధించిన సంఘటనలు విన్నా - కన్నా ఆమె మనస్సు మృత్యు గహ్వరంలోకి పోతూంటుంది. మానసికంగా నలిగి పోతూంటుంది.

ఆ పరిస్థితిలో తన మనసులోని బాధని, బరువుని దించుకోడం కోసం ఒక్కొక్కప్పుడు తన కథ చెప్పి నన్ను సలహా అడిగింది. ఈ రోజు నిన్ను సలహా అడిగింది రేపు మరొకర్ని అడుగుతుంది. ఇలానే— ఈ బాధతోనే ఒక రోజు రాలిపోతుంది. ఎవరికీ దొరక్కుండా పోతుంది. ఇదిరా నిన్ను అంతగా స్పందింపజేసిన ఆ సుగుణ అసలు కథ!!

*